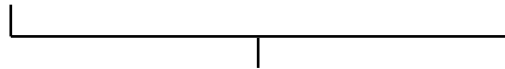

VOXX

Studentenblad met stem

Een nieuw academiejaar, een nieuwe VOXX

Vergeleken met de vorige editie van de VOXX is er weinig nieuws te melden: de economische crisis is ondertussen vijf jaar geleden doorgebroken, de (jongeren)werkloosheid blijft stijgen en de ecologische ravage in de wereld blijft zijn voortschrijdende gang gaan. Linkse analyses en opinies zijn en blijven dus meer dan ooit nodig. Vandaar bieden we als linkse studenten bij de start van het nieuwe academiejaar, het begin van een nieuw hoofdstuk in het leven voor veel 18-jarigen, een twintigtal pagina's met net dat aan.

Met de artikelen in dit magazine willen we geen mening opdringen. Neen, de artikelen die hier aan jullie, de lezer, worden voorgesteld dienen om te prikkelen en een kijk op de maatschappij te geven, en om onderwerpen naar boven te brengen die te weinig aan bod komen via de dagelijkse berichtgeving in onze maatschappij. We willen laten zien dat een engagement voor een betere wereld als student mogelijk is, sterker nog; een verrijking is voor een student. We hopen dat we met de moeite die in het schrijven is gestoken medestudenten aansteken om strijdbaarder te worden met als doel de wereld meer egalitair, rechtvaardiger, duurzamer en solidair te maken.

Een samenwerking tussen studenten uit drie verschillende steden heeft als gevolg dat we niet iedereen expliciet kunnen bedanken, de lijst zou te lang zijn. Desalniettemin zou hier toch een uitdrukkelijke en eervolle vermelding moeten zijn voor twee personen; Stijn Smets om het de facto hoofdredacteurschap op zich te nemen en Christine Laureys om de lay-out onder haar hoede te nemen.

Veel leesplezier!

Tijn Eerdekens |

In deze VOXX...

Edito	3
Band tussen socialisme en arbeiders leeft voort	6
Blik op de wereld	8
Waarom (veel) vlees eten niet sociaal is	10
Abenomics: Japanse terugkeer in de wereldeconomie	12
Beleid kinderarmoede onvoldoende	14
Spelletjes	15
Portret: Saïd El Khadraoui	16
Multiculturaliteit als meerwaarde, niet als probleem	18
Gedicht	19
Risico's en kansen voor de Turkse tijger	20
Rood lied	22

Band tussen socialisten en

Tijdens een groot deel van de twintigste eeuw werd het partijpolitieke landschap in West-Europa bepaald door de klassieke breuklijnen. Maatschappelijke groepen hadden lange tijd een duidelijke politieke vertaling in de vorm van partijen en parlementsleden die zich uitdrukkelijk tot doel stelden de belangen van hun groep te verdedigen. Dat leidde er onder andere toe dat het bijna vanzelfsprekend leek dat je als arbeider op de socialistische partij stemde. In de 21ste eeuw lijkt er van die vanzelfsprekendheid niet veel meer over te blijven.

Stijn Smets |

Arbeiders stemmen in toeneemende mate op extreemrechtse en populistische partijen, terwijl linkse partijen steeds meer stemmen bij de middenklasse vergaren. In mijn masterproef onderzocht ik of deze evolutie er ook toe heeft geleid dat partijen als N-VA en Vlaams Belang arbeidersbelangen behartigen in de Kamer van Volksvertegenwoordigers. Het resultaat was echter negatief.

Na de Tweede Wereldoorlog gingen massapartijen zich aanpassen aan de ontwikkeling van de moderne welvaartsstaat. De sociale groepen die massapartijen vertegenwoordigden, waren niet langer groot genoeg voor de partijen om nog erg belangrijk te zijn. Hierdoor kregen partijen ook oog voor andere groepen in de maatschappij. Massapartijen transformeerden langzamerhand in volkspartijen, of catch-all partijen. Dat bete-

kent dat ze hun ideologische scherpste verliezen en dat hun profiel vervaagt. De duidelijke ideologie die oorspronkelijk aanwezig was, maakt plaats

De meest opvallende conclusie is dat de toenemende populariteit van partijen als N-VA en VB bij arbeiders er niet toe leidt dat deze partijen de belangen van arbeiders meer dan proportioneel behartigen in het halfgrond

voor een breder programma, dat ervoor zorgt dat zo weinig mogelijk potentiële kiezers worden uitgesloten of afgeschrikt. Ook neemt de catch-all partij afstand van haar duidelijk afgebakende achterban en gaat ze zich ook op andere groepen richten. De band tussen socialisten en arbeiders lijkt hierdoor op de helling te komen staan. Ook de christendemocraten hebben via het ACW een duidelijke band met de arbeidersbeweging. Tussen 1946 en 1965 werd het aandeel van parlementsleden van ACW/MOC-strekking bin-

nen de CVP/PSC gemiddeld rond de 35% geraamd. Het is eveneens de vraag of deze band standhoudt.

Ook aan de zijde van de arbeiders merken we een verschuiving waardoor het verband met sociaaldemocratische partijen op de helling komt te staan. Dit wordt als 'the death of class voting' omschreven. Op sociaaleconomische kwesties en over de rol van vakbonden nemen arbeiders nog steeds linkse standpunten in, maar sociaal-culturele thema's, zoals de rechten van etnische minderhe-

den, leiden hen naar populistische of extreemrechtse partijen, die hierin een meer autoritaire positie innemen.

In mijn masterproef onderzocht ik alle mondelinge vragen die tijdens de legislaturen 2003-2007 en 2007-2010 gesteld werden in de plenaire vergadering van de Kamer van Volksvertegenwoordigers. Bij alle vragen ging ik op zoek naar vertegenwoordigende claims voor arbeiders. Deze claims kunnen op drie manieren tot uiting komen: een handeling die een situatie aangeeft die

arbeiders leeft voort

nadelig is voor arbeiders, een handeling die een voorstel bevat om de situatie van arbeiders te verbeteren en een handeling die een recht voor arbeiders opeist. In totaal kwamen er 91 claims voor arbeiders uit de 3.672 onderzochte mondelinge vragen.

Als we naar het aantal claims kijken, maken de socialisten duidelijk de meeste claims voor arbeiders. De christendemocraten zijn een even duidelijke nummer twee. De groenen, liberalen en extreemrechts houden elkaar in evenwicht, terwijl de nationalist en LDD amper claims voor arbeiders maken. Ook in verhouding tot het aantal Kamerleden scoren de socialisten en de christendemocraten het best, hoewel de christendemocraten er wel op achteruit gaan in de tweede onderzochte legislatuur. De liberalen scoren veruit ondermaats, terwijl extreemrechts, de nationalist en LDD ongeveer evenredig tot hun aantal Kamerleden scoren.

De meest opvallende conclusie is dat de toenemende populariteit van partijen als N-VA en VB bij arbeiders er niet toe leidt dat deze partijen de belangen van arbeiders meer dan proportioneel behartigen in het halfgrond. Een andere conclusie is dat de band tussen socialisten en arbeiders, ondanks het

catch-all proces, blijft voortleven. We moeten de resultaten wel enigszins nuanceren aangezien er hier slechts één methode werd gehanteerd om het onderzoek te voeren en het slechts om twee legislaturen gaat. Toch tonen de resultaten aan dat, wanneer arbeiders op rechtse partijen stemmen, dit niet automatisch leidt tot een betere

behartiging van hun belangen.

Wie het volledige artikel wenst te lezen, kan via een eenvoudig verzoek de masterproef in zijn/haar mailbox ontvangen. Contact: smetsstijn@hotmail.com.

Blik op de wereld

Uw dienaar heeft voor u de belangrijkste internationale nieuwsfeiten van de zomervakantie onder de kritische loep genomen. Dit artikel is geschreven even voor u deze VOXX in handen kreeg, mogelijk hebben zich ondertussen nog andere ontwikkelingen voorgedaan.

Rogier Van Vaerenbergh |

VS: TO DRONE OR NOT TO DRONE

Obama trekt de plannen van 'drone strikes' meer naar zich toe om het terrorismegevaar te fnuiken. Daartoe neemt hij meer de controle van de CIA op onbemande vliegtuigjes over. Dit vormt de kern van zijn nationale veiligheidsbeleid.

Waarom drones? Deze vliegtuigjes worden gebruikt om personen uit te schakelen die een blijvende dreiging vormen voor de veiligheid van de VS en niet gevangen kunnen worden genomen. Drone strikes zijn wel al sinds Bush jr. afgenomen omdat er steeds meer oppositie tegen is gerezen. CIA baas Brennan is er gekomen om de CIA weer naar meer pre-9/11 sferen te sturen.

SYRIË: NAAR VREDESGESPREKKEN?

Tijdens de val van Qusair begonnen de Russen en de Ame-

rikanen uiteindelijk Geneefse vredesgesprekken te organiseren tussen het regime Assad en de georganiseerde oppositie. Tijdens de gesprekken deed Sheik Khatib een voorstel tot een post-Assad regime met een veilige aftocht voor de familie Assad en zijn getrouwen. Maar Assad heeft geen zin om reeds voor zijn afgekondigde presidentiële verkiezingen van de macht te vertrekken.

Omdat het voorstel van de Geneefse gesprekken is gefaald, zijn de Amerikanen de rebellen beginnen te bewapenen, zodat ze een eerlijke kans maken tegen de zware wapens van Assad. Met Rusland als bondgenoot van Assad is dit een terugkeer naar het bipolaire tijdperk van tijdens de Koude Oorlog. Ook de EU gaat de rebellen bewapenen, wat dan weer op kritiek werd onthaald door het regime. Dat zou in mers haaks staan op de humanitaire logica van de EU.

TURKIJE: DE PROTESTEN GAAN DOOR

De ontruiming van het Gezipark was de vonk die de protesten aanwakkerde. Mensen kwamen de straat op met de eis tot het vertrek van premier Erdogan, waarop de politie de protesten hardhandig neersloeg. In tegenstelling tot wat Erdogan afkondigde, werden de protesten niet geleid door extremisten, maar eerder door de seculiere lagen van de stedelijke bevolking.

Waarom komen zij op straat? Niet om Erdogan weg te krijgen, maar eerder om hun seculiere, liberale levensstijl te vrijwaren. Steeds meer vrouwen moesten bijvoorbeeld een hoofddoek dragen, en er werd een alcoholverbod afgekondigd na 10 uur 's avonds. Verschillende bevolkingsgroepen sloten zich aan bij de protesten. Ook Animo steunt de protesten, en sloot zich tijdens het zomerkamp van de Young European Socialists aan

bij een steunbetoging in het Turkse Foça.

EU: NAAR EEN NIEUW VERDRAG?

Premier David Cameron wil het nieuwe verdrag van de Europese Unie over een bankenunie heronderhandelen om de rol van de UK te herzien in de EU. Ook de Duitse minister van financiën Wolfgang Schäuble wil het verdrag veranderen om een betere wettelijke basis te hebben voor de werking van de Europese Unie. De bankenunie moet daarvoor voorzien in een groot 'bail-out' -systeem dat volgens Schäuble niet sterk kan zijn zonder een machtsverdeling ten voordele van de EU in Brussel.

Ook meerdere staats- en regeringsleiders willen een verdragswijziging, want zij zijn in toenemende mate gefrustreerd geraakt door de trage beslissingsstructuur in de EU. Volgens Merkel is een verdragswijziging dan ook noodzakelijk om in volle eurocrisis de EU competitief te maken met andere regio's in de wereld, die sneller ageren op de veranderingen van de globalisering.

KOREA: KAT EN MUIS NOORD EN ZUID

Spanningen op het eiland barstten weer eens uit na de lancering van drie langeafstandsraketten door het Noorden. De lancering van de raketten maakte deel uit van een militaire oefening gericht tegen een gezamenlijke oefening van de

VS met het Zuiden. Deze raketten, die de VS en Japan kunnen treffen, kunnen belast worden met een nucleaire kop, dus het spreekt voor zich dat dit tot verhoogde waakzaamheid heeft geleid.

Gelukkig is er nog altijd China. Pyongyang en Beijing verschillen steeds meer van visie. Het Noorden houdt van 'muscles flex' terwijl het hulp incasseert van China, maar China wil enkel hulp geven als het een rustig Noorden aan zijn zijde heeft. Daarom is Noord-Korea bereid om ontwapeningsgesprekken te voeren.

Het Zuiden heeft zich tevreden gesteld met deze ontwapeningsgesprekken. Ze zijn echter wel sceptisch want ze willen eerder het zespartijengesprek weer opstarten samen met de VS. Enerzijds is het nucleaire programma nodig voor het overleven van het regime van Kim Jong Un, maar anderzijds is toenadering tussen Noord en Zuid weer nodig, wat gebeurde door het heropstarten van het industriële complex te Kaesong.

IRAN: CONSERVATIEVEN ZETTEN ZICHZELF HAK

De conservatieve presidentskandidaten hebben zichzelf buitenspel gezet door in verdeelde slagorde op te komen. De gematigde Rouhani heeft dan ook gewonnen.

Wat stond er op het spel? Twee zaken die met elkaar verbonden zijn: de economische recessie en het buitenlandse beleid.

Door zijn nucleaire programma is het land namelijk diplomatiek en economisch geïsoleerd geraakt. Rouhani's overwinningstoespraak was dan ook gericht aan de VS. Hij wil verbeterde relaties, maar niet ten koste van het nucleaire programma dat volgens hem enkel voor vredelievende doeleinden bestemd is. Zijn overwinning was dan ook volledig te danken aan zijn belofte om de Iranese economie uit het slop te halen.

CHINA: ECONOMISCHE VERTRAGING

De economische vertraging in China baart de regering zorgen. Premier Li Keqiang wil de economische structuren daarom hervormen naar meer marktwerking. Dit is echter een contradictio in terminis in China's economische model van exportgeleide groei door staatsbedrijven. Het lokale bestuur speelt in deze structuur een pivoterende rol in het aantrekken van investeringen en in het promoten van lokale economische groei.

Wat moet er gebeuren? China moet afstappen van groei gebaseerd op investeringen en kredieten in de lokale economie of staatssectoren en moet het politiek en legaal raamwerk veranderen, waarnaar meer allocatie van grondstoffen, economisch beleid en innovatie zal doorgaan. Het probleem zit hem echter in de implementatie van de hervormingen.

Waarom (veel) vlees eten

Over de gevolgen van de intensieve vleesindustrie

Een klein boerderijtje omringd door een lapje grond, waar koeien het gras begrazen. Zo werd de wereld eeuwenlang van vlees voorzien. Voor de meeste mensen maakte dit ook geen deel uit van hun dagelijkse maaltijd. Dit veranderde na de hongersnood in de Tweede Wereldoorlog. Men ging een dagelijkse portie vlees als een geruststellende luxe beschouwen. De traditionele landbouw veranderde richting intensieve landbouw, en werd een grootschalige industrie gebaseerd op genetische selectie en het produceren van zoveel mogelijk proteïnen in zo weinig mogelijk tijd, op een zo klein mogelijke ruimte. Dat deze manier van produceren op lange termijn niet houdbaar blijft, blijkt op verschillende domeinen.

Milieu

Vleesproductie heeft verschillende schadelijke effecten op onze omgeving. Het neemt veel schaarse ruimte in beslag, wat grootschalige ontbossing in de hand werkt. Overmatige begrazing geeft oprukkende woestijnen vrij spel, en een mestoverschot vervuult onze bodem en drinkwater. Een van de belangrijkste gevolgen betreft echter ons klimaat. Vleesproductie is verantwoordelijk voor 18% van de broeikasgassen, wat meer bijdraagt tot de opwarming van onze aarde dan vervuiling door auto's. Hoewel andere inspanningen voor het klimaat uiteraard belangrijk zijn, is het duidelijk welke impact vleesmatiging hierop kan hebben.

Medemens

Alsof de effecten van milieuvervuiling nog niet erg genoeg zijn voor onze medemens, heeft de vleesindustrie nog meer directe negatieve gevolgen. Vlees is immers een inefficiënte manier van voeden, aangezien dieren doorgaans meer energie opnemen uit hun voeding dan hun vlees uiteindelijk oplevert. Voor mensen zou het dus voordeliger zijn de nodige voedingsstoffen rechtstreeks uit plantaardige gewassen te halen, vooral met het oog op een steeds stijgende wereldbevolking. In tijden waarin steeds meer bespaard wordt op ontwikkelingshulp, en waarin donaties aan goede doelen lijden onder de crisis, is minder vlees eten een kleine moeite die op lange termijn een groot verschil kan maken voor ontwikkelingslanden.

We kunnen alleen maar besluiten dat er iets ernstig verkeerd is met de manier waarop we met ons voedsel omgaan. Alles is echter nog niet verloren. We vergaren immers steeds meer wetenschappelijke kennis over de gevolgen hiervan, en die kennis moet ons in staat stellen een duurzaam voedingssysteem te creëren, dat zowel mens, dier als milieu ten goede komt. Maar we kunnen het uiteraard niet alleen aan de mensen in een witte labo's en de politici overlaten. Als consument heeft ieder van ons een deel van de macht op een markt van vraag en aanbod. Als wij massaal ons gedrag veranderen, kan de producent enkel maar volgen!

Dierenwelzijn

Hoe de verhouding tussen mens en dier moet verlopen, is voer voor filosofische discussies. Dat we in zekere mate aandacht moeten besteden aan dierenwelzijn, is echter algemeen aanvaard. Maar laat dit nu net iets zijn dat de industriële vleesproductie nauwelijks nog doet. Uiteraard houdt vlees eten altijd in dat een dier ervoor moet sterven, maar vaak vormt de slachting slechts een vroegtijdig einde van een miserabel leven onder pijnlijke omstandigheden. Wist je dat, als het afzuigstelsel in een varkenskwekerij uitvalt, de dieren binnen de drie uur sterven? Ze leven immers bovenop een beerput van hun eigen mest. En heb je je ooit al eens afgevraagd wat er met al die overbodige mannelijke kuikentjes gebeurt...?

niet sociaal is

Gezondheid

Er bestaat discussie over of vlees al dan niet deel hoeft uit te maken van een gezond voedingspatroon. Het staat vast dat we in het westen te veel vlees eten, en dat dit mee hart- en vaatziekten of obesitas veroorzaakt. Door de industrialisering van de vleesproductie werd vlees ook (nog) ongezonder, doordat gras als voeding vervangen werd door maïs en soja, waardoor omega 3 vervangen werd door omega 6, wat ontstekingen aanwakt. De echte problemen begonnen echter toen men om te besparen diermeel tussen de soja mengde, en ziekten als de varkens- en vogelgriep, gekkekoeienziekte, mond- en klauwzeer... de gezondheid van dier en mens op het spel zetten.

Enkele cijfers

285 miljoen Aantal dieren dat jaarlijks geslacht wordt om 11 miljoen Belgen te voeden **60 miljard** Aantal dieren dat wereldwijd geslacht wordt voor consumptie per jaar **5 koeien, 7 schapen, 42 varkens, 891 kippen, 43 kalkoenen en 24 konijnen** Verorbert de gemiddelde Belg in de loop van zijn leven. **10 aardes** Hebben we nodig als we allemaal zoals Amerikanen willen leven. **3 aardes** Hebben we nodig als iedereen als een Europeaan gaat leven. **1 jaar** Tijd dat je onder de douche moet staan om even veel water te verbruiken als de productie van 1 kg rundvlees. **200 euro** Bedrag dat een hamburger zou moeten kosten als je de negatieve impact op milieu en volksgezondheid meetelt.

Macaroni met kaas-saus, paprika en prei

Ingrediënten voor 4 personen:

- 250 g macaroni
- 1 ui
- 1 teentje knoflook
- 1 rode paprika
- 2 preistengels
- Sap van 1 citroen
- 275 g maïs uit blik (uitgelekt)
- 100 g gemalen kaas
- 75 g margarine
- 75 g bloem
- 7,5 dl melk
- 1 koffielepel dragon
- Peper en zout

Kook de macaroni gaar, giet af en laat uitlekken. Pel en snipper de ui en knoflook. Snijd de paprika in blokjes en de prei in ringen. Smelt de margarine en stoof daarin de ui glazig. Voeg knoflook, paprika en dragon toe en stoof tot de paprika bijna zacht is. Voeg de prei toe en stoof alles gaar. Voeg de maïs toe en laat nog wat meestoven (champignons voeg je best wat eerder toe). Strooi de bloem over de groenten, roer even en giet er dan de melk bij. Blijf roeren terwijl het mengsel op kookpunt komt. Neem de pan van het vuur, giet het citroensap erbij, meng de kaas erdoor en breng de saus op smaak met peper en zout. Roer de kaas-saus door de macaroni.

Abenomics: Japanse terugkeer in de wereldeconomie

Zal Abe Shinzo, de nieuwe Japanse premier en partij-leider van de Liberaal-democratische Partij (LDP), erin slagen om de Japanse economie vlot te trekken na twee verloren decennia? Of heeft Abenomics een valutaoorlog veroorzaakt en Japan verder gedreven op het pad van de ineenstorting door de hyperinflatie? Waarschijnlijk geen van beide, want het risico bestaat dat zijn economisch beleid geen effect zal hebben in geen enkele richting.

Rogier Van Vaerenbergh |

Wat is Abenomics? Het beleid bestaat uit drie pijlen (een verwijzing naar een legende ten tijde van de Tokugawa-era): een inflatiedoelstelling van 2% van de Bank of Japan (BoJ), fiscale stimuli en een reeks hervormingen. Het doel ervan is een aanval op de deflatie en de stagnatie van de voorbije jaren. De deflatie werd veroorzaakt door een ongekende hausse op de vastgoed- en aandelenmarkt (sounds familiar?). Een bubbel dus die barstte na de redding van de dollar als internationale ankerpunt in de jaren 1980. Deflatie op zich is een uitzonderlijk verschijnsel, maar niet goed. Het veroorzaakt immers een daling van het prijsniveau waardoor bedrijven hun investeringen uitstellen en consumenten hun consumptie. Aangezien de prijzen dalen, vergroot de koopkracht, waardoor de consument gelooft dat het wachten loont. Hierdoor komt de economie in

een negatieve spiraal terecht van nog meer dalende prijzen en nog meer uitstel. Uiteindelijk komt de economie in een recessie terecht. Afzonderlijk kunnen de drie pijlen niet werken maar tezamen is er kans toe. Daarvoor wil Abe het monetaire en fiscale beleid terug aan elkaar koppelen waarbij hij publieke werken afkondigt die voldoende vraag naar kredieten uitlokken. Die worden dan bekostigd door het soepele monetaire beleid van de BoJ door enerzijds de projecten rechtstreeks te financieren of anderzijds genoeg yen in de economie te pompen.

De assertiviteit van China rond de eilanden als verkiezingsthema hebben van Abe een havik gemaakt, wat zich weerspiegelt in zijn economisch beleid

Haruhiko Kuroda, gouverneur van de BoJ, stapt daarmee in de voetsporen van Mario Draghi, gouverneur van de Europese Centrale Bank, en van Ben

Bernanke, gouverneur van de Federal Reserve. De BoJ verdubbelt daarvoor de monetaire basis of de cash in circulatie tot zeker het einde van 2014 door het opkopen van overheidsobligaties, iets wat uiteindelijk 270 triljoen yen in omloop moet brengen. Dit wordt een ronde van quantitative easing (QE) genoemd, iets wat Bernanke en Draghi hem al voordeden. QE komt erop neer dat rechtstreeks geld in omloop wordt gebracht doordat de centrale bank assets opkoopt van de andere banken. Meestal zijn dit overheidsobligaties. Kuroda is echter agressiever dan de twee vorige omdat de geloofwaardigheid van het beleid van Shinzo Abe op het spel staat, maar hierdoor wordt wel de onafhankelijkheid van de centrale bank in twijfel getrokken. De Fed en de ECB zijn de twee meest onafhankelijke centrale banken ter wereld. Wat veroorzaakt Abenomics? Abenomics resulteert eerst en vooral in een zwakkere yen die

de economie moet stimuleren door export goedkoper te maken voor het buitenland. Dit is, jawel, een beggar-thy-neighbor-devaluatie, waarbij de kost

van de devaluatie op iemand anders wordt afgewimpeld. Het risico bestaat erin dat andere grote munten hetzelfde voorbeeld volgen en ook massaal geld in de economie pompen om hun valuta te verzwakken. Dit deed Bernanke Kuroda al voor en wat Kuroda eigenlijk doet, is de veroorzaakte appreciatie van de yen ongedaan maken, waardoor Japan weer competitiever wordt ten opzichte van de VS en de rest van de wereld. De keerzijde van de muntdevaluatie is dat de importprijzen stijgen. Zo is voedsel en brandstof in Japan al duurder geworden.

Ten tweede moet de veronderstelling van hogere inflatie de reële rente (de nominale rente gecorrigeerd door prijsinflatie) verlagen op korte termijn. Het gevaar bestaat echter dat de inflatie de pan uitswingt door al die overvloedige yens in de economie, en wat tot hyperinflatie leidt. En dat is niet goed.

Ten derde zal het verhogen van het deficit de geaggregeerde vraag op korte termijn doen stijgen, en dat is wenselijk. De Japanners sparen immers teveel door een zwakkere sociale zekerheid en een zwakker pensioenstelsel. Meer geld uitgeven en een hervorming van de sociale zekerheid bieden hiervoor een oplossing. De tweede en derde pijl hangen samen: hervormingen om de vraagzijde van de economie te doen herademen. Abe wil daarvoor de bescherming voor de boeren, farmaceutische sector en

dokters afbouwen alsook de arbeidsmarkt liberaliseren en inzetten op bedrijfsinvesteringen en innovatie. Dat lijkt niet zo sociaal. De vraag blijft wel of de drie pijlen genoeg zullen zijn om duurzame groei te veroorzaken zonder de positie van de Japanse werknemer en consument aan te tasten.

Wat is de achterliggende reden voor Abenomics? China stak Japan voorbij als tweede grootste economie ter wereld. De groeiende assertiviteit wijst erop dat China erop uit is om zijn eeuwenoude positie in Oost-Azië terug in te nemen als supermacht, iets wat Japan usurpeerde eind negentiende eeuw en behield gedurende de twintigste eeuw. Het duidelijkste teken van de groeiende assertiviteit was en is rond de Japanse controle van Senkaku of de Diaoyu eilanden, waar recentelijk aardolie en -gas is ontdekt. In deze

context is Abenomics een verzekering van de nationale veiligheid van Japan tegen China. De assertiviteit van China rond de eilanden als verkiezingsthema hebben van Abe een havik gemaakt, wat zich weerspiegelt in zijn economisch beleid. Een havik is echter niet iemand die landen gaat veroveren, maar iemand die met vertrouwen en assertiviteit reageert op een veranderende geopolitieke situatie. Het Abenomics-experiment heeft echter maar kans op slagen indien de markten rotsvast geloven in de vastberadenheid van de Japanse centrale bank. Gezien de ongelimiteerde munitievoorraad beschikt Abe over de middelen om dit hard te maken (een nationale bank beschikt altijd over een ongelimiteerde geldvoorraad). Doet hij dat niet, dan riskeert het experiment op een flop uit te draaien.

Beleid kinderarmoede onvoldoende

“Één Vlaming op tien leeft in armoede.” Dat lazten we op 21 juni in De Morgen. De meesten onder ons associëren armoede met ontwikkelingslanden, en zien het als een gevolg van oorlogen, hongersnood, ziektes en dergelijke meer, maar volgens het OESO-rapport van 2010 komt het ook in onze contreien meer voor dan je zou denken, en is dit fenomeen zelfs gestegen. Volgens dit rapport leven maar liefst 12,8 % van de kinderen in België in armoede. Oostende blijkt onder Vlaamse steden koploper te zijn, met maar liefst 26,7 % van alle kinderen die opgroeien in armoede.

Freya De Muyneck |

Spontaan borrelden bij mij enkele vragen op: Hoe komt het dat in onze welvaartsstaat het nog steeds mogelijk is dat één kind op tien in armoede leeft? Wat is het huidige beleid hiervoor? Kan het nog beter? Volgens documenten van het EAPN (European Anti Poverty Network) leven kin-

deren in armoede wanneer de gezinnen waarin ze opgroeien de middelen ontberen om hen de levensstandaard te geven die de maatschappij verwacht. Op die manier kunnen kinderen zich niet volledig ontplooiën en lopen ze een achterstand op die maar moeilijk in te halen is.

Kinderarmoede kan dus niet wor-

den begrepen zonder te weten hoe ‘armoede’ concreet wordt opgevat. In de eerste plaats is het belangrijk om op te merken dat dit niet enkel gaat over het al dan niet hebben van een ‘inkomen’. Volgens het Federaal Plan ter Armoedebestrijding, opgesteld onder Maggie De Block, is armoede een ‘netwerk van sociale uitsluitingen’. Leven in armoede heeft een weerslag op verschillende aspecten van het leven. Daarom is het belangrijk om verschillende criteria te hanteren om armoede te meten. De criteria die gehanteerd werden bij de Europa 2020strategie zijn inkomen, werkintensiteit in het gezin en materiële deprivatie; dat op zijn beurt bestaat uit zo’n negen criteria, zoals geen vlees of vis kunnen kopen.

Bij deze concrete cijfers van de OESO die in de media kwamen, moeten wel enkele kanttekeningen gemaakt worden. Het cijfer ligt in Wallonië veel hoger dan in Vlaanderen, dus er is sprake van een regionale vertekening.

Leven in armoede heeft een weerslag op verschillende aspecten van het leven. Daarom is het belangrijk om verschillende criteria te hanteren om armoede te meten.

Daarnaast vormen kinderen die in migranten- of eenoudergezinnen opgroeien een risicogroep. De federale overheid heeft in haar plan verschillende

operationele doelstellingen gelanceerd, waarbij men vooral wou inzetten op een goede coördinatie tussen het beleid van de deelstaten en de federale staat. Daarnaast heeft men ook aandacht voor de toegang tot middelen.

De vraag die je kan stellen is of de overheid voldoende doet om het probleem op te lossen. Verschillende organisaties zoals het Belgisch Netwerk Armoedebestrijding (BAPN) of het Netwerk tegen Armoede uiten regelmatig hun bezorgdheid. Het BAPN vindt het jammer dat de overheid niet vaker een beroep doet op de expertise van verschillende organisaties. De doelstellingen gaan vaak een beetje voorbij aan de realiteit. Daarnaast worden er van de overheid uit ook bepaalde ‘armoe-

deonvriendelijke’ maatregelen voorgesteld, zoals het idee van John Crombez om, indien er een vermoeden is van fraude met de kinderbijslag, die gedurende zes maanden op te schorten. Een ander geuite kritiek door tal van organisaties die dag in dag uit werken met mensen in armoede, is dat ze afhangen van kortlopende subsidies en steeds het vertrouwen moeten winnen van de overheid. Deze bureaucratische maatregelen zorgen volgens hen dikwijls voor vertraging van een goede werking. Deze onvriendelijke maatregelen kunnen niet door de beugel. Kinderarmoede blijft op deze manier zeker bestaan, en zal misschien zelfs met de groeiende kloof tussen rijk en arm enkel stijgen.

SuperJohn trekt ten strijde tegen de stoute fraudeurs! Help je zijn kostuum afmaken?

De Keizer van Oostende is zijn kroon kwijt? Help jij hem terugvinden?

SPELEN

PORTRET

SAID EL KHADRAOUI

In elke editie publiceert VOXX een portret over de studententijd van een beroeps politicus of –politica. Voor deze editie viel de keuze op Europees parlements lid Said El Khadraoui (38).

Stijn Smets |

Wat studeerde je en waarom maakte je die keuze?

Ik studeerde moderne geschiedenis in Leuven. Nadien volgde ik nog de aanvullende opleiding Internationale Betrekkingen. Ik maakte deze keuzes in de eerste plaats omdat ik van jongs af aan erg geïnteresseerd was in geschiedenis en actualiteit, maar ook omdat het mij een perfecte voorbereiding leek om mijn jongensdroom waar te maken, namelijk diplomaat worden en een internationale carrière starten.

Welke engagementen nam je op tijdens je school- en studententijd?

Om één of andere reden wou ik altijd verantwoordelijkheid opnemen en dingen mee helpen organiseren. Ik was zowat elk jaar klasverantwoordelijke en was heel actief in de leerlingenvoorraad van het Sint-Pieterscollege in Leuven, waar ik in het laatste jaar ook voorzitter van was. Aan de universiteit breidde ik daar een verlengstuk aan door jaarverantwoordelijke te worden in het eerste jaar en praeses van alle studenten geschiedenis tijdens mijn tweede kandidatuur

(nu bachelor). Parallel hiermee werd ik ook politiek actief. Al vanaf mijn 16e werd ik lid van de Leuvense Jongsocialisten en in 1994, het jaar dat ik praeses was, werd ik een eerste keer verkozen tot gemeenteraadslid in Leuven. Een vermoeiende combinatie!

Van waar kwam het idee om je te engageren? Wat zijn de pluspunten van een engagement? Wat zijn de minpunten?

Dat is allemaal nogal spontaan gegroeid. Ik deed het gewoon graag. Natuurlijk leer je ook enorm veel bij over hoe je din-

Om één of andere reden wou ik altijd verantwoordelijkheid opnemen en dingen mee helpen organiseren.

gen moet organiseren, hoe een ploeg leiden of samenwerken met mensen die er soms heel verschillende ideeën op nahouden. Je leert omgaan met succes en met problemen. Een minpunt is misschien de vast-

stelling dat je niet alles goed kan doen, kiezen voor het ene engagement gaat ten koste van andere dingen.

Waarom moeten andere studenten zich ook engageren?

Omdat het een goede leerschool is, maar ook en misschien zelfs vooral omdat het een meerwaarde geeft aan het leven. Welke vorm dat engagement aanneemt is minder belangrijk, wel het feit dat je je wil inzetten voor iets of iemand. Van studenten waarvan verwacht wordt dat ze een belangrijke positie zullen bekleden in de samenleving mag ook verwacht worden dat ze zich maatschappelijk engageren.

Is er veel veranderd in het hoger onderwijs sinds jouw studententijd en zie je die veranderingen positief of negatief in?

Ondertussen werd de studietijd ingedeeld in bachelor- en masterjaren en werden semesterexamens ingevoerd. Ik denk dat vooral dat laatste toch een belangrijke impact heeft gehad op het leven van studenten doordat ze verplicht worden reeds tijdens het eerste semester de boeken open te doen. Maar goed, alles heeft zijn voor- en nadelen.

“Van studenten waarvan verwacht wordt dat ze een belangrijke positie zullen bekleden in de samenleving mag ook verwacht worden dat ze zich maatschappelijk engageren.”

Multiculturaliteit als meerwaarde, niet als probleem

Kinderen die thuis Turks of Marokkaans spreken, krijgen in acht op de tien gevallen strafstudie wanneer ze dat ook op school doen. Dat blijkt uit een onderzoek van de universiteiten van Antwerpen, Gent en Leuven, dat De Standaard op 4 december 2012 publiceerde.

Pieterjan Steenberghe en
Stef Vonk |

Het onderzoek lokte rond die tijd heel wat reacties uit van zowel pedagogen als politici. Ondertussen is het debat weer gaan liggen. Het probleem hierrond is echter nog steeds brandend actueel. Zeker in onze grootsteden, waar diversiteit nu eenmaal een realiteit is geworden. Ook met het oog op de recente onderwijshervorming en de eis van sommige Vlaamse partijen om een verplichte taaltest in te voeren in het onderwijs, hoort de discussie rond het gebruik van de thuistaal in de schoolomgeving terug opgepikt te worden. Die mening hebben wij althans toch. Laat het duidelijk zijn dat Nederlands wel de standaardtaal op elke Vlaamse school moet blijven. Leerlingen erop attent maken om Nederlands te spreken op school is goed en stimuleert het dagelijks gebruik van het Nederlands. Maar 'attent maken

op' is iets fundamenteel anders dan 'straffen'. Iemand straffen om de taal die hij spreekt is verkeerd en contraproductief. Straffen doet men wanneer er iets verkeerd of slecht gedaan wordt. Een andere taal spreken, wordt dan geassocieerd met iets slecht doen. Geen enkele taal kan echter als beter dan een andere worden beschouwd. Laat ons de culturele diversiteit die onze samenleving rijk is benutten. Lessen in de moedertaal aanbieden aan elke leerling lijkt ons een belangrijk element hierin. Recente studies van het OESO-rapport tonen aan dat dit voor een sterkere inclusie van

anderstaligen zal zorgen. Het taalvermogen van deze leerlingen wordt namelijk groter en ze zullen daardoor ook sneller en beter Nederlands kunnen leren. Niet enkel heeft een goede kennis van twee of meer talen een positief effect op het taalvermogen van de leerling, maar ook andere mentale vaardigheden blijken beter te verlopen bij leerlingen die twee of meer talen beheersen dan bij hun ééntalige klasgenoten. Voor ons vormt dit thema een belangrijk en actueel debat, en wij dringen er dan ook op aan bij de politici dat dit debat met moed gevoerd wordt. Het duidt

namelijk, naast een probleem in ons onderwijssysteem, ook op een ander en meer fundamenteel probleem: de manier waarop wij omgaan met onze multiculturele samenleving. Dit mag niet als een probleem worden gezien maar als een meerwaarde, als een kans. Te vaak horen wij het woord 'multiculturaliteit' als pejoratief gebruikt worden. Maar wat voor een meerwaarde kunnen we niet creëren, cultureel zowel als economisch, met de diversiteit aan talen die onze samenleving rijk is? Laat ons daarop focussen in plaats van op de moeilijkheden. Die moeilijkheden zullen immers vervagen van zodra we de inclusie kunnen versterken. Diversiteit in het onderwijs is een onderwerp dat wij als linkse jongeren vandaag niet onbespreekbaar mogen laten. Hoewel diversiteit in onze ogen een positief gegeven is, kan het gebrek aan focus voor diversiteit

wel negatieve gevolgen hebben voor zij die erin leven. Onderwijs is hier een goed voorbeeld van. Diversiteit in het onderwijs kan voor ons een verrijking zijn. Het is een meerwaarde waarbij leerlingen van elkaar kunnen leren. Scholen zijn immers bij

gegeven te herleiden, maar via extra opleidingen en aandacht voor deze diversiteit. Doen we dit niet, zullen de uitdagingen van diversiteit misbruikt worden door rechts om hun beperkte visie op multiculturaliteit kracht bij te zetten. Maar daar komen

Straffen doet men wanneer er iets verkeerd of slecht gedaan wordt. Een andere taal spreken, wordt dan geassocieerd met iets slecht doen. Geen enkele taal kan echter als beter dan een andere worden beschouwd.

uitstek de ontmoetingsplaatsen waar culturen elkaar kunnen leren kennen en respecteren. Taal hoort ook bij die cultuur. Toch mogen we niet blind zijn voor de moeilijkheden die diversiteit met zich mee kan brengen. Zowel voor de leerkracht als de medeleerlingen. Het is dan ook aan de politiek om hier via een correcte manier op te reageren. Niet via te straffen en deze diversiteit tot een negatief

we als samenleving niet mee vooruit. Wij moeten die diversiteit als een kans zien, als een meerwaarde voor onze samenleving. Merhaba, cześć of hallo. Wanneer we beseffen dat deze diverse woorden telkens dezelfde toenadering naar elkaar betekent, kunnen we misschien verder kijken dan wat ons onderscheidt en meer zoeken naar wat ons bindt.

Vandaag getwijfeld

Vandaag besloten
Neen
Getwijfeld om
Agnost te worden
Sorry Boeddha
Sorry Nietzsche

Waarschijnlijk door
Neen
Misschien door
Onthullende argumenten
Dank je gereformeerde kerk
Van het vliegend

spaghettimonster

Best niet praten
Neen
Aan de rede onttrokken
Wachtend in de twijfel
Sorry Edison
Sorry Dawkins

Vreemde blikken in de winkel
Twijfelend aan het derde been
Hoe zat dat nu weer
Is zijn bestaan ontkracht?

Sorry Freud
Sorry Marx

Misschien
Misschien
Misschien
Misschien moet ik gewoon
terug Atheïst worden
Die denken tenminste binnen
het kader
Niet?

Arnaud Maes

GEDICHT

Risico's en kansen voor de Turkse Tijger

Door de economische crisis in de eurozone en het vooruitzicht van een Turkse toetreding tot de Unie wordt er de laatste tijd, in zowel de EU als Turkije, veel gesproken over de economische meerwaarde van Turkije en de sterke groeicijfers die het land de laatste jaren heeft kunnen voorleggen. VOXX sprak daarom met professor Aykan Edemir voor een 'insight view' van de situatie.

Arnaud Maes |

In het westen staat Turkije, met groeicijfers van om en bij de 9% in 2010 en 2011, bekend om zijn snelle economische ontwikkeling. Wat ligt volgens u aan de basis van deze groei?

Als we kijken naar de voorbije tien jaar, zien we dat Turkije een zeer uitzonderlijke fase van economische ontwikkeling doormaakt. Dit heeft voornamelijk te maken met de urbanisatie van Turkije die voor een enorme productiviteitsverhoging heeft gezorgd. Spijtig genoeg is deze

groei niet van duurzame aard. Zo is de groei in 2012 gekrompen tot 3%, aangezien een groot deel van de urbanisatie nu voltrokken is.

Is er nog ruimte voor extra groei in Turkije?

Het activeren van vrouwen op de arbeidsmarkt zou een groot effect hebben op de economische prestatie van Turkije. Hier noemen we dit wel eens de 'onontgonnen oliebronnen van Turkije'. Spijtig genoeg worden we momenteel geregeerd door een zeer conservatieve partij

(AKP) die vrouwen liever aan de haard ziet en wetten uitvaardigt die vrouwen formeel discrimineren op de arbeidsmarkt. Verder heeft Turkije ook nog het potentieel om een kenniseconomie te worden. Om dit te realiseren zijn grote investeringen in menselijk kapitaal, zoals onderwijs, gezondheidszorg en stedelijk beleid nodig. Hieraan gekoppeld is de nood aan individuele vrijheden en rechten die de ontwikkeling van een creatieve hightech industrie en meer onderzoek mogelijk maken.

In Europa hebben we, voor de crisis, vergelijkbare groeicijfers gezien in onder meer Ierland en IJsland. Die hebben zich echter tegen de Europese burgers gekeerd toen de financiële bubbel die er aan de basis van lag barstte. Kan een deel van de Turkse groei aan vergelijkbare financiële wanpraktijken worden toegerekend?

Er zijn zeker parallellen te trekken. Zo geniet ook Turkije van directe buitenlandse investeringen en kapitaalstromen op korte termijn. Die zijn van zeer volatiele aard en kunnen snel wegtrekken. Spijtig genoeg heeft Turkije een lage gemiddelde spaarquote en hoge tekorten op haar lopende rekeningen, waardoor we afhankelijk zijn van deze riskante geldstromen. Dus ja, tot op zekere hoogte is de economische groei van Turkije

vergelijkbaar met die van IJsland en Ierland.

Een ander fenomeen dat mee aan de basis ligt van de economische crisis die de EU momenteel doormaakt zijn vastgoedbubbel. Loopt Turkije, gezien haar urbanisatie, het gevaar om ook het slachtoffer te worden van een dergelijke bubbel?

De vastgoedsector in Turkije is zeer complex. Vooreerst is de gemiddelde kwaliteit van Turkse woningen zeer laag en zijn de meeste, hoewel Turkije erom bekend staat, niet bestand tegen aardbevingen. Het vastgoedpatrimonium van Turkije heeft dus nood aan een grondige renovatie. Verder heeft de recente creatie van een wettelijk kader voor hypotheek voor

'Het activeren van vrouwen op de arbeidsmarkt zou een groot effect hebben op de economische prestatie van Turkije. Hier noemen we dit wel eens de 'onontgonnen oliebronnen van Turkije'

een ware boom in binnenlandse vastgoedinvesteringen gezorgd. We zijn er echter van overtuigd dat deze boom duurzamer is dan die in pakweg Spanje of de VS, net omdat er zo'n grote nood is aan renovatie, de Turkse bevolking nog steeds aan het groeien is, de Turkse urbanisatie nog niet is afgerond en de levensstandaard van veel Turkse gezinnen aan het stijgen is. Wat

Prof. Aykan Edemir is reeds meerdere jaren parlements lid (CHP) in het Turkse parlement. Voorheen heeft hij, naast zijn academische carrière, ook bij verschillende ngo's gewerkt.

het plaatje echter complexer maakt, is dat ook de buitenlandse vastgoedinvesteringen sterk zijn gestegen. Zolang deze investeringen er zijn, boert de sector goed, maar als die zouden vertrekken, zitten we met duizenden lege panden die de binnenlandse vraag onmogelijk kan absorberen.

Mijn laatste en misschien wel belangrijkste vraag: welke impact heeft de economische groei gehad op het leven van de gemiddelde Turk?

Ironisch genoeg heeft het 'Erdogan decennium' het begin ingeluid van de Turkse consumptiemaatschappij. We zien een

scherpe wijziging in de attitudes en waarden van onze inwoners. Consumptie is voor velen een doel op zich geworden en statuscompetitie door middel van consumptie een levenswijze. In mijn ervaring in landen die in dit doodlopend straatje zijn terechtgekomen zorgt dit voor burgers die veel consumeren, veel bezitten, weinig sparen maar desondanks ongelukkig zijn. Want eens je gevangen wordt door dit materialistisch begrip van het leven dat consumptie verheerlijkt, verlies je de aandacht voor al die andere, veel bevredigendere en zinvollere aspecten van het leven.

Rood lied

In elke editie publiceert VOXX een traditioneel socialistisch nummer met de tekst en een korte ontstaansgeschiedenis. Voor deze editie pikten we El pueblo unido jamás será vencido eruit.

Dit lied is geschreven tijdens de laatste maanden van de democratisch verkozen linkse regering van Salvador Allende en van één van de meest stabiele en oudste democratieën in het zuidelijk halfrond. Initieel was het bedoeld om de volksfrontbeweging van Allende in Chili te steunen, maar na 11 September (de eerste, die van 1973) werd en Allende en de Chileense democratie tout court bruut opzijgeschoven door een (extrem)-rechtse coup onder leiding van Pinochet met steun van een rechtse as rond de VSA.

Ook in de rest van Latijns-Amerika gebeurde hetzelfde de decennia daarna (ook daarvoor al): extreemrechtse junta's en regimes met de steun van de VS wierpen democratisch verkozen linkse regeringen omver en stelden een regime in van angst, terreur van alles wat naar Links rook (uitgevoerd met doodseskaders getraind door de CIA) en nauwe economische banden met de VSA.

Dit alles zorgde ervoor dat dit lied één van de meest populaire werd bij linkse massabewegingen die ondanks alles bleven strijden voor democratie, gelijkheid en een reëel onafhankelijk Latijns-Amerika. Sterker nog, het lied staat symbool voor hun strijd (vrijheid en socialisme, tegen imperialisme en fascisme) en de manier waarop (het verenigd volk, dat samengebracht met de socialistische ideologie een machtig blok is).

Na het verslaan van extreemrechts bleef dit lied populair en het wordt tegenwoordig vereenzelvigd met de Boliviaanse revolutie die perfect aansluiting vindt met de gedachten die door dit lied worden uitgedragen. De tekst van het nummer werd door Sergio Ortega geschreven, de compositie is van Qui-lapayún

Tijn Eerdeken |

El pueblo unido jamás será
vencido,
el pueblo unido jamás será
vencido...

De pie, cantar
que vamos a triunfar.
Avanzan ya
banderas de unidad.
Y tú vendrás
marchando junto a mí
y así verás
tu canto y tu bandera florecer,
la luz
de un rojo amanecer
anuncia ya
la vida que vendrá.

De pie, luchar
el pueblo va a triunfar.
Será mejor
la vida que vendrá
a conquistar
nuestra felicidad
y en un clamor
mil voces de combate se alzarán
dirán
canción de libertad
con decisión
la patria vencerá.

Y ahora el pueblo
que se alza en la lucha
con voz de gigante
gritando: ¡adelante!

El pueblo unido jamás será
vencido,
el pueblo unido jamás será
vencido...

La patria está
forjando la unidad
de norte a sur
se movilizará
desde el salar
ardiente y mineral
al bosque austral
unidos en la lucha y el trabajo
irán
la patria cubrirán,
su paso ya
anuncia el porvenir.

De pie, cantar
el pueblo va a triunfar
millones ya,
imponen la verdad,
de acero son
ardiente batallón
sus manos van
llevando la justicia y la razón
mujer
con fuego y con valor
ya estás aquí
junto al trabajador.

Het verenigd volk zal nooit over-
wonnen worden,
Het verenigd volk zal nooit over-
wonnen worden

Sta op, zing
dat we zullen winnen.
Vlaggen van eenheid
rukken nu op.
En jij zal samen met mij
komen marcheren
en zo zal je jouw lied en jouw
vlag
zien bloeien
Het licht
van een rode dageraad
kondigt het leven dat zal komen
al aan
Sta op, vecht
het volk zal zegevieren..
Het leven dat zal komen
zal beter zijn
om ons geluk
te veroveren.
en een geroep
van duizend vechtende stem-
men zal opstijgen,
Een lied van vrijheid zeggend,
Met vastberadenheid
zal het vaderland winnen

En nu roept het volk,
Dat opstijgt in strijd,
Met reuzenstem: voorwaarts!

Het verenigd volk zal nooit over-
wonnen worden,
Het verenigd volk zal nooit over-
wonnen worden

Het vaderland is
Eenheid aan het smeden
Van noord tot zuid
zijn ze aan het mobiliseren.
Van de minerale zoutmijnen
tot de brandende zuidelijke bos-
sen.
verenigd in strijd en arbeid
gaan ze
het vaderland bedekkend.
Hun stappen kondigen
De toekomst al aan.

Sta op, zing
Het volk gaat winnen
Millioenen nu
Leggen de waarheid op
Hun stalen bataljon
Branden
En nemen gerechtigheid en rede
In hun handen
Vrouw
Met vuur en moed
Daar ben je,
Naast de arbeider

VOXX

is een initiatief van het VOXXteam, de studentenafdelingen van Animo jong links. Animo telt studentenafdelingen in verschillende studentensteden die samenwerken onder de koepel Animo Student. Animo Student is een ontmoetingsplek waar studenten uit de verschillende steden elkaar beter kunnen leren kennen. Het netwerk brengt studenten met elkaar in contact, denkt na over studententhema's, werkt gerichte acties uit en stuurt haar leden op avontuur. VOXX is dan ook een initiatief van Animo Student. Het VOXXteam bestaat uit:

Jongsocialisten VUB
vub.animo@gmail.com
www.animovub.be

<https://www.facebook.com/jongsocialisten.vub>

Animo StuGent
info@animostugent.be
www.animostugent.be

<https://www.facebook.com/animostugent>

Animo StuAnt
stuantanimo@gmail.com
<https://www.facebook.com/animostuant>

ANIMO, JONG LINKS

is dé politieke jongerenbeweging van 't land. Animo laat jongeren proeven van politiek vanuit een linkse en socialistische visie. Samen met haar leden wil Animo de politieke spelregels ontdekken, in vragen stellen en aandacht vragen voor de leefwereld en standpunten van jongeren.

Denken, doen en durven, dat is de kern van het Animo aanbod. Voor elk wat wils: jouw mening geven op onze discussiefora, bijleren tijdens een lezing of uitstap of gewoon gezellig deelnemen aan een waaier van activiteiten. Animo is er voor alle jongeren van 14 tot en met 30 jaar, die zich willen inzetten voor een meer solidaire wereld. Wil je meer weten over Animo? Zelf lid worden? Surf dan snel naar www.animoweb.be

**Zin om het VOXXteam te vervoegen met jouw frisse ideeën
en scherpe pen? Dat kan! Stuur een mailtje naar voxx@animoweb.be en schrijf mee aan onze volgende VOXX-edities.
Hopelijk tot snel!**

